

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Marta Romańska

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa I. K. i H. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W. i Z. Z.

o zapłatę i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2010 r.,

na skutek zażalenia powódek

na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 17 marca 2010 r., sygn. akt VI ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 17 marca 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powódek od wyroku tego Sądu z dnia 2 lipca 2008 r. wniesioną w dniu 24 lutego 2009 r. jako załącznik do wniosku powódek o przywrócenie terminu do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej powódek od wymienionego wyroku, wniesionej w dniu 8 grudnia 2008 r. Skargę kasacyjną H. P. Sąd Apelacyjny uznał za niedopuszczalną, albowiem nie wniosła ona apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji i wyrok przez nią zaskarżony (oddalający apelację drugiej powódki) jej nie dotyczy, a skargę I. K. odrzucił jako wniesioną po upływie terminu, którego bieg rozpoczął się w dniu doręczenia zaskarżonego wyroku z uzasadnieniem, tj. w dniu 7 października

2008 r. Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarga kasacyjna powódek wniesiona w dniu 8 grudnia 2008 r. została odrzucona postanowieniem tego Sądu z dnia 12 lutego 2009 r. Zażalenie powódek na to postanowienie zostało odrzucone przez Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 13 marca 2009 r. To ostatnie postanowienie zostało także zaskarżone przez powódki, ale zażalenie zostało odrzucone przez Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2009 r. Zażalenie powódek na to postanowienie zostało oddalone postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że postanowienie z dnia 12 lutego 2009 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej powódek wniesionej w dniu 8 grudnia 2008 r. jest prawomocne. Sąd Apelacyjny stwierdził, że wniosek powódek o przywrócenie terminu do usunięcia braków formalnych tej skargi kasacyjnej został odrzucony (co dokonane zostało postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 21 stycznia 2010 r.) i wskazał przyczyny tego odrzucenia. Przyjęcie w innym miejscu uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, że wymieniony wniosek nie został rozpoznany, jest niezgodne z rzeczywistością.

Postanowienie wymienione na wstępie zaskarżyły powódki zażaleniem wniesionym do Sądu Najwyższego. Podniosły, że skarga kasacyjna wniesiona w dniu 8 grudnia 2008 r. wniesiona została w terminie, a jej braki zostały usunięte. Zarzuciły, że zaskarżone postanowienie narusza zasady praworządności i prowadzi do pozbawienia powódek prawa do sądu. Wniosły o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, że oddalenie zażalenia powódek na postanowienie tego Sądu z dnia 9 kwietnia 2009 r. przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 26 listopada 2009 r. spowodowało, iż postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 12 lutego 2009 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej powódek wniesionej w dniu 8 grudnia 2008 r. stało się prawomocne. W tej sytuacji wniosek powódek o przywrócenie terminu do usunięcia braków formalnych odrzuconej skargi kasacyjnej stał się bezprzedmiotowy i postępowanie wywołane tym wnioskiem powinno zostać umorzone. Odrzucenie tego wniosku postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 21 stycznia 2010 r. także spowodowało, że wniesienie tego wniosku nie wywołało żadnych skutków prawnych. Dołączona do wniosku – jako jej załącznik – skarga kasacyjna pozostałaby zatem bez biegu. Potraktowanie jej przez Sąd Apelacyjny jako „nowej” skargi kasacyjnej, wniesionej w dniu wniesienia wniosku o przywrócenie terminu do usunięcia braków formalnych prawomocnie odrzuconej już skargi kasacyjnej, umożliwiło – co było w

interesie skarżących – nadanie jej biegu. Stwierdzenie przez Sąd Apelacyjny, że skarga ta – jako wniesiona w dniu 24 lutego 2009 r. – co do jednej z powódek była niedopuszczalna, a co do drugiej wniesiona po terminie – czego skarżące nie kwestionują – uzasadniało odrzucenie skargi przez ten Sąd (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).